

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเปรียบเทียบของการใช้ภาษาที่แสดง เวลาในอดีตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ผู้วิจัยได้เริ่มจากการศึกษาการแสดง เวลาในอดีตในแต่ละภาษา โดยใช้วิธีการของทฤษฎีไวยากรณ์ ปรีวรรตเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ซึ่งหาค่าสรุปลักษณะของการแสดง เวลาในอดีต ในภาษาอังกฤษ และภาษาไทยได้ดังต่อไปนี้

6.1 ลักษณะของการแสดง เวลาในอดีตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

6.1.1 ลักษณะของการแสดง เวลาในอดีตในภาษาอังกฤษ

6.1.1.1 ลักษณะทางความหมาย ความหมายของ เวลาในอดีตในภาษาอังกฤษได้ จากการศึกษาวิเคราะห์ความหมายในแง่ของความสัมพันธ์ของ เวลาและการณ์ลักษณะ

เวลาในอดีต จำแนกออกเป็น

เวลาในอดีต

เวลาก่อนอดีต

เวลาในอดีตถึงปัจจุบัน

เวลาหลังอดีต

การณ์ลักษณะ จำแนกออกเป็น

การณ์ลักษณะที่ได้ทำเสร็จสิ้น (Completive)

การณ์ลักษณะที่ได้ทำเป็นประจำ (Habitual)

การณ์ลักษณะที่ได้ทำต่อเนื่องในช่วงเวลาหนึ่ง (Progressive)

การณ์ลักษณะที่เพิ่งสิ้นสุดลง (Immediate Completive)

การณ์ลักษณะที่เป็นประสบการณ์ชีวิต (Experiential)

การณ์ลักษณะที่แสดงผลของการกระทำต่อเหตุการณ์ที่ตามมา

(Resultative)

การณ์ลักษณะที่แสดงความมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นในอดีต (Prospective)

6.1.1.2 ลักษณะทางวากยสัมพันธ์

ในภาษาอังกฤษเวลาในอดีตปรากฏเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ที่เป็นลักษณะบังคับในกฎโครงสร้างวลี ซึ่งเป็นโครงสร้างหลักของประโยค จึงเป็นลักษณะสำคัญที่ต้องเกิดคู่กับคำกริยาเสมอ โดยจะปรากฏในโครงสร้างหลักคือหน่วยกาลกับหน่วยการณลักษณะที่สมบูรณ์ และหน่วยการณลักษณะที่กำสั่งดำเนินอยู่ ซึ่งจะปรากฏในรูปโครงสร้างผิว คือ

Ved
 used to + V
 was } +V+ing
 were }
 has } +been+V+ing
 have }
 had +V+en
 had +been+V+ing
 has } +V+en
 have }
 would +V
 was } to+V
 were }

6.1.1.3 ลักษณะทางเสียง

หน่วยเติมในคำกริยาที่มีรูปอดีตกาล สามารถออกเสียงได้ 3 แบบ คือ

- [d] เช่น ในคำว่า opened
- [id] เช่น ในคำว่า needed, wanted
- [t] เช่น ในคำว่า walked

การที่จะออกเสียงอย่างไรนั้นขึ้นกับเสียงท้ายของคำที่อยู่ข้างหน้ารูป -ed

6.1.2 ลักษณะของการแสดงเวลาในอดีตในภาษาไทย

6.1.2.1 ประโยค

การแสดงเวลาในอดีตในภาษาไทยโดยใช้ประโยคหนึ่ง หมายถึง การแสดงเวลาในอดีตโดยไม่มีรูปทางภาษาแสดงอยู่ในประโยคหนึ่ง ๆ แต่โดยทั่ว ๆ ไป อาจจะปรากฏอยู่ในประโยคที่นำมาข้างหน้า "ในบางกรณี การแสดงเวลาในอดีตอาจจะปรากฏอยู่ในข้อความข้างต้นที่ใดที่หนึ่ง เช่น "เมื่อวันวานบอกเวลา "ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ---" หรือ "ในกาลครั้งหนึ่ง ---" หรืออนุประโยคที่เกี่ยวกับเวลา เช่น "เมื่อตอนฉันเป็นเด็ก ---" เป็นต้น

6.1.2.2 ลักษณะทางความหมาย ความหมายของเวลาในอดีตในภาษาไทย

ได้จากกรรหิเคราะห์ความหมายในแง่ของความสัมพันธ์ของเวลาและการณลักษณะ

เวลาในอดีต จำแนกออกเป็น

เวลาในอดีต

เวลาหลังอดีต

การณลักษณะ จำแนกได้เป็นการณลักษณะที่ไม่แสดงรูป (unmarked)

และการณลักษณะที่แสดงรูป (marked)

การณลักษณะที่ไม่แสดงรูปได้แก่

การณลักษณะที่ได้กระทำแล้ว (unmarked)

การณลักษณะที่แสดงรูปได้แก่

การณลักษณะที่กระทำเป็นประจำ (Habitual)

การณลักษณะที่กระทำต่อเนื่อง (Progressive)

การณลักษณะที่กระทำต่อเนื่องและแสดงความตั้งใจ

(Progressive and Volitive)

การณลักษณะที่แสดงความตั้งใจ (Volitive)

การณลักษณะที่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ (Completive)

การณลักษณะที่เพิ่งสิ้นสุดลง (Immediate Completive)

การณลักษณะที่แสดงประสบการณ์ชีวิต (Experiential)

การณีสัทกษณะที่เพ็งสิ้นสุดและแสดงประลัษการณีสัท

(Immediate Completive and Experiential)

การณีสัทกษณะที่แสดงคววมั่นใจว่าจะเกดขึ้นในอดิต (Prospective)

6.1.2.3 สัทกษณะทางวากยสัมพันธ์

ในภาษาไทย หน่วยกาลไม่ปรากฏเป็นหน่วยทางวิวยาการณีสัทในกฎโครง-
สร้างวลี การแสดง เวลาในอดิตในภาษาไทยทำได้โดยการเติมวิเศษณ์วิเศษอก เวลาในอดิตเข้าไป
ในประโยคหรืออาศัยบริบท

6.1.2.4 สัทกษณะทางเสียง

ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียง
ดังเช่นภาษาอังกฤษ

6.2 ผลการเปรียบเทียบการแสดง เวลาในอดิตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

เมื่อได้วิเคราะห์ลักษณะของการแสดง เวลาในอดิตในภาษาทั้งสองแล้ว จึงได้เปรียบเทียบ
เพื่อให้เห็นคววมเหมือนและคววมแตกต่างกัน ดังจะสรุปผลการเปรียบเทียบได้ดังต่อไปนี้

คววมหมายของการแสดง เวลาในอดิตในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะมีความเหมือนกัน
และแตกต่างกัน

โครงสร้างสัทกษณะของการแสดง เวลาในอดิตของภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะมีความแตก
ต่าง คือ ในภาษาอังกฤษ คววมหมายของ เวลาในอดิตชนิดต่าง ๆ แสดงได้ด้วยหน่วยกาลหน่วย
การณีสัทกษณะที่ลัษบุรณัและหน่วยการณีสัทกษณะที่กำลัษสำเนินอยู่ ส่วนในภาษาไทยจะแสดงด้วยหน่วย
กาล หน่วยการณีสัทกษณะหรือบริบท

กฎการปริวรรตในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะมีเหมือนกัน 1 กฎ คือ กฎการย้ายที่
วิเศษณ์วิเศษอก เวลา และมีต่างกัน 3 กฎ คือ กฎการลัดคดล้อง เรื่องพณัระหว่างประธานและคำ
กริยา และกฎการย้ายตำแหน่งหน่วยเติมซึ่งมีในภาษาอังกฤษ ส่วนในภาษาไทยมีกฎการย้ายตำแหน่ง
การณีสัทกษณะ

ในโครงสร้างผิว เวลาในอดีตในภาษาอังกฤษจะแสดงได้โดยวากยสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงรูปคำ ส่วนในภาษาไทยจะแสดงได้โดยวากยสัมพันธ์เท่านั้น

6.3 ผลจากการเปรียบเทียบที่มีต่อการคาดคะเนความยากง่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ

การเปรียบเทียบซึ่งทำให้เห็นความเหมือน และความแตกต่างระหว่างเวลาในอดีตในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะเป็นพื้นฐานในการที่จะคาดคะเนถึงความยากและความง่ายในการเรียน การใช้ภาษาที่แสดง เวลาในอดีตของนักเรียนที่เป็นคนไทย โดยเชื่อว่าสิ่งที่เหมือนกันจะทำให้มีความง่ายในการเรียน ส่วนสิ่งที่แตกต่างกันจะทำให้มีความยากในการเรียน

ในเรื่องการแสดง เวลาในอดีตนี้ ภาษาทั้งสองมีความหมายของ เวลาในอดีตเป็นพื้นฐานที่ร่วมกันอยู่ ดังนั้นนักเรียนที่เป็นคนไทยย่อมจะมีความเข้าใจในเรื่องความหมายของ เวลาในอดีต แต่จะแตกต่างกันในรายละเอียดคือ ความหมายเฉพาะของ เวลาในอดีต ซึ่งนักเรียนที่เป็นคนไทยอาจไม่เข้าใจความหมายเหล่านั้น และเป็นผลให้ใช้อดีตกาลไม่ถูกต้อง

6.3.1 ความหมายของ เวลาในอดีตชนิดต่าง ๆ ที่อาจจะทำให้มีนักเรียนที่เป็นคนไทยประสบความยุ่งยากในการเรียนการสอน

เวลาในอดีตชนิดที่ไม่มีในภาษาไทยมีดังนี้คือ

6.3.1.1 เวลาในอดีตที่ทำต่อเรื่องก่อนเหตุการณ์อื่น ดังในตัวอย่าง

Tom had been playing the piano at Maxim's yesterday for four hours before he went to Mary's party.

6.3.1.2 เวลาในอดีตที่ได้ทำต่อเรื่องและเพิ่งสิ้นสุดลง

ตัวอย่าง

Tom has been playing the piano for 2 hours.

6.3.1.3 เวลาในอดีตที่ได้ทำต่อเรื่องถึงปัจจุบัน

ตัวอย่าง

Tom has been living in New York.

6.3.1.4 เวลาในอดีตที่ได้อ่านแล้วและต่อเนื่องถึงปัจจุบัน

ตัวอย่าง

Tom has lived in New York for years.

6.3.1.5 เวลาในอดีตที่ได้อ่านแล้วและยังคง เป็นประสบการณ์ชีวิต

ตัวอย่าง

Tom has been to Mexico City.

6.3.1.6 เวลาในอดีตที่แสดงผลของการกระทำที่ปรากฏในปัจจุบัน

ตัวอย่าง

Bill has had a few drinks.

6.3.2 รูปภาษา

ในด้านรูปภาษา นักเรียนที่เป็นคนไทยอาจจะประสบความยากลำบาก เพราะการแปลงรูปเวลาในอดีตในภาษาอังกฤษจะแตกต่างกับภาษาไทย ซึ่งนักเรียนที่เป็นคนไทยอาจจะทำผิดในเรื่องต่อไปนี้คือ

6.3.2.1 การละคำช่วยกริยา เช่น

การละ คำกริยา to be ในการแสดงเวลาในอดีตที่ทำต่อเนื่องในช่วงเวลาหนึ่ง ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะคิดเทียบปัจจัย -ing เท่ากับ "กำลัง" โดยที่มิได้คำนึงถึง คำกริยา to be

ตัวอย่าง

* Tom playing the piano.

(Tom was playing the piano.)

การละ คำกริยา to have ในเวลาในอดีตที่เกิดขึ้นก่อนการกระทำอื่น ๆ ในเวลาในอดีตที่ทำต่อเนื่องก่อนเหตุการณ์อื่น ในเวลาในอดีตที่ได้ทำต่อเนื่องและถึงขั้นสุดลง

ตัวอย่าง

* Tom visited a friend last night before he went to work.

(Tom had visited a friend last night before he went to work.)

* Tom playing the piano at Maxim's yesterday for four hours before he went to Mary's party.

(Tom had been playing the piano at Maxim's yesterday for four hours before he went to Mary's party.)

* Tom playing the piano for 2 hours.

(Tom has been playing the piano for 2 hours.)

6.3.2.2 การไม่เปลี่ยนแปลงรูปคำกริยา

การไม่เติมปลั๊ก -ed เช่น

* Tom live in Los Angeles for one year.

(Tom lived in Los Angeles for one year.)

การไม่เปลี่ยนรูปคำช่วยกริยา be และ have ให้สอดคล้องกับประธาน

เช่น

* Tom were playing the piano at Maxim's when a drunk walked in.

(Tom was playing the piano at Maxim's when a drunk walked in.)

* Tom have been playing the piano for 2 hours.

(Tom has been playing the piano for 2 hours.)

6.3.3 เสียง

ในด้านเสียง นักเรียนที่เป็นคนไทยจะมีปัญหาเช่นเดียวกันเรื่องตัวคำกริยาในภาษาไทย ไม่ดีปัสยสังไมทราบว่่า ปัสยต่ง ๆ ของคำกริยาในภาษาอังกฤษจะออกเสียงอย่างไร เช่น ปัสย -ed จะออกเสียงเป็น [d] , [id] หรือ [t]

ซึ่งปัญหานี้จะแก้ไขได้ก็ต้องให้นักเรียนทราบกฎเกณฑ์ในการออกเสียงต่าง ๆ เหล่านี้

6.4 ย่อเล่นอแนะ

6.4.1 ควรศึกษาเปรียบต่างภวอื่น ๆ ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

6.4.2 ควรศึกษาเปรียบต่างในเรื่องลักษณะทางไวยากรณ์อื่น ๆ เช่น มาลา หรือววจก เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย